

V začetku duh ne najde besedi v svoji jezi. Potem si pa misli: Temu človeku sem naklonil že toliko, da mu lahko dam še to; menda bo vendar konec njegovih želja.

»Hamu!« zakliče zopet, vzdignivši prst. V hipu se prikažejo skrinje in omare, napolnjene z zlatom in srebrom in z dragocenimi oblačili, štiri do pet tisoč po številu.

Pri tem pogledu pade mož na svoje obličje in s solzami v očeh zajeclja: »Hvala, hvala!«

Tedaj se mu duh nasmehlja in pravi: »Ali se ti je poželenje že pomirilo, ali ti hočejo morda še nove želje dvigniti glavo?«

Ne da bi obrnil pogled kvišku, zašepeta mož: »Kaj vprašaj! Samo male, brezpomembne prošnje imam še, ki se ne dajo primerjati zakladom zlata in srebra, oblek in palač.«

Duhu se čelo zmrači in vpraša: »Kake so te male prošnje, ki se ne dajo primerjati z zlatom, srebrom, palačami in kaščami?«

»Nekaj, kar bi vse dosedanje tvoje dobrote in naklonitve zasenčilo: Daj mi svoj vzvišeni čudodelni prst!«

Tedaj se duh v jezi vzravna in sklene nenasitneža uničiti...

Ljudje so prav taki kot ta mož: Če so bogati, si žele še več, dokler jih lakomnost ne pogubi.

Človeško življenje ima svoje meje; če se vdamo samim željam in hrepenenjem, ki ne poznajo mej, ali najdemo kdaj mir?«

Beseda, ki jo je zaklical duh, kadar je povzdignil prst, je nekaj posebnega. »Hamu« pomeni polovico. Razumete sedaj? Nič ni tu popolnega. Kdor pa je zadovoljen s polovico, mu postane ta polovica vse!...

Zimski čar.

Tiho padajo zunaj snežinke na zemljo in odevajo naravo s plaščem, sličnim hermelinu, posutim z milijoni in milijoni biserov. Celo neznatnim pokrajinam pristoja bela zimska odeja. Vsak kol nosi čepico. Golo grmičevje je kakor posuto s cvetjem. Vsaka travica, vse kroginkrog leskeče v deviškem blesku.

Bajnokrasen je pozimi gozd. V jasnih dneh je enak ledeni palači, ki jo prepleta najkrasnejši pajčolan raz vejo na vejo. Sveta, božanska tišina vlada v blestečih gozdnih dvoranah. Oddaljeno zvonjenje, glas ptiča, žuborenje potočka moti svečano, sanjavo tišino. Praznuje gozd tedne in tedne trajajoč Božič. Praznuje ga v tistem začudenju, nemi svečanosti. Tisoč lestencev žari na vejah in nebroj lučic plapola na grmičevju.

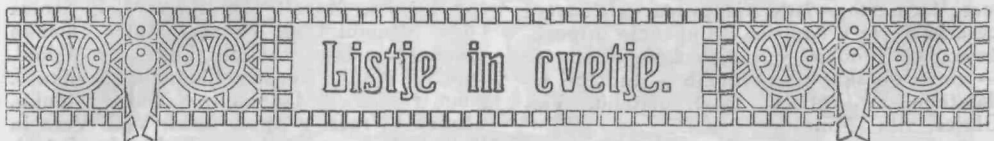
A divnejši še je zimski kras in čar v gorskem svetu velikanov. Sneženi pajčolan jih odeva kakor tančica polnobarvna in oblikotvorna. Razločno jasno se loči gorski greben od temne modrine ozračja. Kjerkoli zre človek čudo zasneženega gorskega sveta, povsod mu zasiže nasproti sled

Stvarnikov. Vsakdanja bridkost se mu izloči iz duše. Zazdi se mu, da se z gorskih velikanov ozira narava po svojem Stvarniku v še lepšem ozemlju gori, gori... V rohnenju viharjev in tuljenju vetrov trepeče hrepenenja polna pesem. V večerni zarji zažare gore. Potočki zažubore in v veselem teku hite nizdol; kakor bi se čulo ploskanje rok nad toliko krasoto.

Kako veličastni, slikoviti so ti prizori, ki jih nudijo solnce, mesec, zvezde, veter in oblaki neprestano v ledenem gorskem svetu!

Bolj kot kdaj preje nas vabi narava, da iščimo v njej tolažbe in leka v teh težkih dneh. Že se dnevi daljšajo. Solnce z večjo močjo topi snežno odejo. Skoro povsodi je že čuti šustenje kakor izgubljen pozdrav oddaljene pomladi.

Fr. Zupančič.

Modrost v pregovorih, domačih in tujih.

Iskati.

Čim počasneje kdo išče sebe, tem hitreje najde Boga.

Kdor veliko išče, mu veliko manjka.

Kdor dolgo išče, ne mara dati.

Išči, pa boš našel. — Kdor išče, ta najde.

— Kdor išče, ta najde; kdor spi, temu se sanja. — Kdor išče, ta najde; kdor nič ne najde, je slep.

Kar je kdo iskal, to je našel.

Kdor nič ne išče, nič ne najde.

Mnogi iščejo, pa le malokdo dobi.

Marsikdo išče kaj, česar noče najti.

Ko bi iskali, kar bi morali, bi imeli vedno to, kar bi hoteli.

Kdor išče, česar ne sme, ta najde, česar ne mara.

Vsakdo išče sebi enakega.

Vsakdo išče svoj dobiček.

Reki. Kar si iskal, to si našel.

Iščeš konja (osla), pa jahaš na njem.

Išče včerašnjega dneva. — Išče dlako v jajcu. (Kaj takega, kar ni mogoče najti.)

Išče iglo v senenem kupu.

Iskra.

Iskre napravijo ogenj.

Tudi majhna iskra sveti v temi.

Majhna iskra (iskrica) napravi večkrat velik požar (velik ogenj). — Majhna iskra požge velik gozd.

Veliko isker napravi velik ogenj.

Ena sama iskra lahko požge celo stanovanje. — Ena sama iskra lahko razžene celo smodnišnico.

Iskra, ki v vodo pade, je izgubljena. Iskro je treba zatreti, preden se vname plamen. — Iskro pogasi, dokler je čas. Kdor iskre seje, bo plamen žel. Kdor se iskre boji, ne postane kovač.

Iti.

Kdor ne gre, ne pride.

Ta gre daleč, ki se nikoli ne vrne.

Čim dalje greš, tem dalje ti kažejo.

Ne gre vselej tako, kakor kdo hoče.

Če ne gre, je treba drugače začeti.

Ne glej na to, kar gre, marveč na to, kar pride.

Kdor hoče daleč iti, mora zgodaj vstati.

Kdor hoče daleč iti, mora počasi hoditi.

Nekateri gredo zgodaj, nekateri pozno domov. (Nekateri umrjo v mladosti, drugi v poznejši dobi.)

Reki. Tja jih gre pa še več. (Če kdo mahne, pa ne zadene.)

To gre z volovsko pošto (kot po polževi tekalnici).

To gre kakor blisk (kakor izstreljena krogla).

Gre, kot bi ga vsaka stopinja stala cekin.

Pojdi se solit!

Nove knjige.

1. Iz moje celice. M. Elizabeta, O. S. Urs. Ljubljana 1916. Založil uršulinski samostan v Ljubljani. Cena: vez. 3 K 80 vin., broš. 2 K 20 vin. — Mnogoštevilne nežne in izborne poezije M. Elizabete, priobčene v raznih časnikih, so slovenskemu občinstvu dovolj znane, da jih ni treba šele hvaliti in priporočati. Zato nas tembolj veseli, da so te krasne cvetke, zbrane in povite v okusne vence z napisi: »V svitu večne luči«.